

ЛИСИЦАТА И ГЪСКАТА

Лисицата отишла веднъж на една ливада, където имало стадо хубави, тлъсти гъски, усмихнала се, като ги видяла, и рекла:

– Ида като че ли сте ме викали, хубавичко сте се събрали, ще мога да ви изям една след друга.

Гъските се разграчили от страх, скокнали, започнали да плачат и жално да се молят на лисицата да им пощади живота. Ала лисицата не искала и да чуе и рекла:

– Няма милост, ще трябва да умрете.

Най-сетне една от гъските се осмелила и казала:

– Щом като ще трябва ние, клетите гъски, да напуснем нашия млад и весел живот, то позволи ни една-едничка милост и ни дай да си кажем молитвата, за да не умрем с греховете си; след това ще се строим в редица, за да можеш да ни избираш и ядеш една след друга – от тлъста към по-тлъста.

– Да – рекла лисицата, – това е лесно и молбата ти е благочестива. Помолете се, аз ще почакам, докато свършите.

И тъй, първата започнала дълга молитва, непрестанно викала „Га! Га!“, и понеже тя съвсем не мислела да свършва, втората не дочакала да ѝ дойде редът, но започнала и тя „Га! Га!“. Третата и четвъртата я последвали и скоро всичките започнали да грачат. (Когато те си свършат молитвата, приказката ще продължи, но те и досега продължават да се молят.)

ХЕНЗЕЛ И ГРЕТЕЛ

До една голяма гора живеел беден селянин с жена си и двете си деца. Момченцето се казвало Хензел, а момиченцето Гретел. Селянинът бил много беден. Всеки ден отивал в гората да сече дърва. Двете деца ходели с него да му помагат. Със задружен труд успявали да изкарат прехраната си. Но ето че настъпила толкова лоша година, че нямало дори хляб за ядене. Една вечер, когато децата си легнали, дърварят и жена му заговорили:

– Какво ще стане с нас? – рекъл мъжът. – Не мога да гледам как децата ни ще умрат от глад. Дали да не ги оставя утре в гората, може някой да ги намери и да се погрижи за тях.

Отначало жената не искала и да чуе, но накрая се съгласила, че може би това е единственият шанс дечицата им да останат живи. Двете деца също не можели да заспят от глад и чули какво си говорят родителите им. Гретел заплакала горчиво, но Хензел я успокоил, че ще измисли как да спаси и двамата. Когато майката и бащата заспали, той излязъл навън. Месецът светел ярко и белите камъчета край къщата блестели като сребърни монети. Хензел напълнил с тях джобовете си и се прибрал.

Щом се зазорило, бащата събудил двете деца. Майката дала на всяко по хлебче за обяд и заедно с баща им се запътили към гората. Като повървели малко, Хензел се спрял и се обърнал към къщи, после повторил и потретил. Накрая бащата рекъл:

– Хензел, защо все поглеждаш назад?

– Ах, татко – отговорил Хензел, – гледам бялото си котенце. То стои там на покрива и иска да ми каже сбогом.

– Това не е котенцето ти, глупчо, ами утринното слънце блести над комина – рекъл бащата.

Ала Хензел не гледал котенцето, ами пускал всеки път по едно от белите камъчета, които били в джоба му.

Като стигнали наред гората, бащата казал:

– Хайде, деца, подреждайте насечените дърва!

Хензел и Гретел се заловили за работа. Баща им отсякъл един

бор, а после се отдалечил, за да търси друго подходящо дърво. След няколко часа децата се уморили.

– Хайде да си починем – казала Гретел.

Седнали да обядват и тъй като чували удари от брадва, били спокойни, че баща им е наблизко. Като се нахранили, очите им се затворили от умора и те заспали дълбоко.

Когато най-сетне се събудили, денят бил към края си. Повикали баща си, но напразно. Гретел взела да плаче:

– Ох, как ще излезем от гората! Не знаем обратния път!

– Не се бой, ще намерим пътя – рекъл Хензел.

И когато месецът изгрял, Хензел повел сестричето си по камъчетата, които блестели и им показвали пътя. На разсъмване стигнали бащината къща и двамата родители много се зарадвали, защото им било тежко на сърцето, че са оставили дечицата си.

Не минало много време и немотията пак налегнала къщата. Децата чули как една нощ родителите им си говорят, че вече няма какво да се яде и че ще е по-добре отново да ги оставят в гората.

Хензел пак решил да събере камъчета, но вратата била заключена. Затова на сутринта момчето започнало да рони трошици хляб от коматчето, което получили за храна. На обяд бащата оставил децата да си починат и продължил да сече дърва. Гретел разделила коматчето хляб с Хензел, който бил натрошил своето по пътя. После заспали и когато се събудили, вече се показвал месецът. Двете деца тръгнали да търсят пътя, но не намерили нито една трошица, защото птичките ги изкълвали.

Вървели през цялата нощ и на следващия ден, но не могли да излязат от гората. Ogладнели много, защото не били хапвали нищо друго освен няколко ягоди, които намерили по пътя. И понеже краката им не ги държали вече, легнали под едно дърво и заспали.

Настанала трета сутрин, откакто били напуснали бащиния си дом. Те пак тръгнали, ала навлизали все по-дълбоко в гората. По пладне видели едно снежнобяло птиче, което пеело тъй чудно, че се спрели и се заслушали. Когато свършило песента си, птичето размахало криле и литнало. Децата тръгнали след него и вървели,

докато стигнали до една къщичка, на чийто покрив то кацнало. Къщичката била направена от хляб и покрита с карамелени сърчица. Прозорците пък били от чиста захар. Хензел се надигнал и си отчупил малко от покрива да го опита, а Гретел застанала до стъклото и започнала да хрупка. Тогава от къщичката се чул глас:

– Кой ми яде от къщичката?

– Хензел и Гретел – отвърнали децата.

И продължили да ядат, без да се смущават.

Хензел, на когото покривът много се усладил, си смъкнал един голям къс от него, а Гретел извадила цяло кръгло стъкло, седнала и с наслада си отхапала парче.

Тогава вратата се отворила изведнъж и излязла една стара-прастара жена, която се подпирала на тояга. Хензел и Гретел така

се изплашили, че изтървали всичко, което имали в ръцете си. Ала бабата кимнала с глава и рекла:

– Я-я, мили деца, кой ви доведе тука? Влезте вътре и останете при мен, няма да ви сторя зло.

Тя ги хванала за ръце и ги въвела в къщичката си. Сложила им хубаво ядене, мляко и мекици със захар, ябълки и орехи. След това им постлала две креватчета с бели завивки и Хензел и Гретел си легнали. Ала бабата само се преструвала на добра. Всъщност тя била една зла вещица, която ловяла деца и била направила къщичката само за да ги примамва.

Рано сутринта тя грубо събудила децата. После сграбчила Хензел с костеливите си ръце, завела го в един малък зимник и го заправила там зад решетка. След това викнала на Гретел:

– Донеси вода, ленивке, и сготви нещо вкусно на брат си! Той трябва да се угои. А като стане тлъст, ще го изям.

Гретел започнала горчиво да плаче, ала това не помогнало. Сготвили най-хубавото ядене за клетия Хензел, а самата тя получила само рачешки крака.

Всяка сутрин бабата отивала в зимничето и казвала:

– Хензел, подай си пръста, за да видя дали си се охранил.

Ала Хензел ѝ подавал едно кокалче и тя, тъй като не виждала добре, не забелязвала измамата. Само се чудела защо не надобелява. Но след четири седмици станала нетърпелива и не искала да чака повече.

– Хей, Гретел – викнала бабата на момичето. – Дебел или слаб, утре ще изям Хензел.

Колко много плакало клетото сестриче!

Рано сутринта вещицата измъкнала Хензел от зимника. Напразно момчето се дърпало и викало за помощ.

– Аз вече напалих пещта – казала тя. – Омесих и тестото. Гретел, влез в пещта да видиш дали е гореща, та да опечем хляба.

Гретел погледнала уплашено към огнището, откъдето вече бликали огнените езици. Вещицата мислела, щом Гретел влезе в пещта, да затвори вратата, та да я опече и да изяде и нея. Ала Гретел се досетила какво крои бабата и рекла:

– Не зная как да го направя и как да вляза вътре.

– Глупаво дете – соннала се вещицата. – Отворът на печта е достатъчно голям. Ето, виж, и аз дори се побирам.

Като казала това, тя се приближила и си пъкнала главата в печта. Тогава Гретел я блъснала така силно, че бабата влетяла цялата вътре.

После момичето затворило желязната врата. Това бил краят на лошата вещица. Хензел и Гретел се прегърнали и заподскачали от радост.

И тъй като нямало вече от какво да се боят, разгледали къщата на вещицата. Там във всички ъгли били натрупани ракли с бисери и скъпоценни камъни, с които Хензел натъпкал джобовете си.

– А сега да тръгваме – рекло момчето, – за да се измъкнем по-скоро от омагьосаната гора.

Хензел и Гретел повървели малко. Гората започнала да им става все по-позната и по-позната и най-после те съзрели отдалеч бащината си къща. Тогава децата припнали, втурнали се вкъщи и увиснали на шията на родителите си. Хензел започнал да хвърля шепа след шепа скъпоценни камъни от джобовете си.

Така грижите им свършили и те заживели щастливо.

СЪДЪРЖАНИЕ

ВЪЛКЪТ И СЕДЕМТЕ КОЗЛЕТА (<i>Братя Грим</i>)	3
ОБУЩАРЯТ И ДЖУДЖЕТАТА (<i>Братя Грим</i>)	8
БРАТЧЕ И СЕСТРИЧЕ (<i>Братя Грим</i>)	12
ТРИТЕ ПРАСЕНЦА (<i>Английска приказка</i>)	17
ГОРСКАТА КЪЩИЧКА (<i>Братя Грим</i>)	22
ЧАКАЛЧЕТАТА, КОИТО ЯДАТ ТИГРИ (<i>Индийска приказка</i>)	30
ЮНАЧНИЯТ ЗАЕК И ВЪЛЧИЦАТА (<i>Латвийска приказка</i>)	33
НЕЗАБРАВКА (<i>Унгарска приказка</i>)	36
КРАСАВИЦАТА И ЗВЯРА (<i>Френска приказка</i>)	42
МАЛКАТА САМОДИВА (<i>Словенска приказка</i>)	47
ЗАЩО ЗАЕКЪТ ИМА ДЪЛГИ УШИ (<i>Мансийска приказка</i>)	54
КУМЧО ВЪЛЧО (<i>Сръбска приказка</i>)	56
СКЪСАНИТЕ ОБУВКИ (<i>Братя Грим</i>)	61
ЛИСИЦАТА И ГЪСКАТА (<i>Братя Грим</i>)	66
ХЕНЗЕЛ И ГРЕТЕЛ (<i>Братя Грим</i>)	68
ТРИ МЕЧКИ (<i>Лев Толстой</i>)	75
КОЙОТЪТ ОБЪРКВА ЗВЪНЦИТЕ (<i>Мексиканска приказка</i>)	78